

"We moeten niet vergeten ons zelf maar eens flink te verwennen!"

We moeten niet vergeten ons zelf maar eens flink te verwennen op gezette tijden, want alles heeft zo zijn uur en zijn plaats zegt de Grote Prediker. En wie zal het nou beter weten? Ik ben verder bezig met een verhalenbundel waar ik de titel nog niet van wil noemen, want dat is me een vondst, gotsamme... om over naar huis te schrijven, maar niet door een journalist in de derde klasse van de CAO voor de journalistiek zoals U, want daar heb ik minachting voor.

Als ik U de titel van mijn bundel hier ter plekke vertel kunt U misschien wel van vreugde een kuiten flikker of een dubbele axel en een roffel met Uw achterpoten op de tapkast gaan slaan, weet je veel wat de artistiek ambitieuze medemens zich in zijn hoofd haalt in mijn aanwezigheid, daar kunt U nog raar van staan te kijken en, dus doen we dat maar niet, want ik wil vooral niet in het openbaar gecorrumpeerd worden door derden, weet U.

Ik ben een uiterst discreet man en geen kangeroe of een wild in het rond springend konijn dat aan mixomatose lijdt. Ik zeg U dat voor de zekerheid al voor de tweede keer. Er lopen heel wat rare mensen rond tegenwoordig als ik zo om mij heen kijk. Het komt uit alle gaten en hoeken. Ik zal het met een voorbeeld toelichten dan weet U waar ik naar toe wil.

Ik heb onlangs tot mijn grote vreugde vernomen dat een zeventienjarige jongeman van zeer goede huize vier hoog bejaarde vrouwen in aanleunwoningen simultaan verkrachtte. Het zijn rare tijden. Die vrouwen vonden het natuurlijk fantastisch, hadden de tijd van hun leven met hun geslachtsdeel dat niet meer dan een afgefallen dorblad leek, de pot nivea werd duchtig aangesproken na een fles Boldoot over haar intiem te hebben uitgegoten tegen de putlucht die er van af sloeg, die wijven konden er in elk geval weer jaren tegen aan, die zijn lekker opgekrikt, die gingen neuriënd en monkelend de volgende ochtend van achter hun rollator het AOW-tje ophalen bij het loket van de postbank om die jongen een flinke bonus te geven, maar ik had zo'n medelijden met die jonge jongen, die is voor zijn leven bedorven, dat komt nooit meer goed, die is verloren gegaan voor elk designkutje wat rond hup pelt in de discotheek en zo'n aanleunwoning kan wel omvallen als je daar tekeer gaat met je genitale gereedschap.

Het moet zo shocking blue voor die arme jongen zijn geweest!

Zo ver zijn wij al afgezakt. U denkt toch niet dat ik een incontinent opoetje van vierennegentig ongevraagd ga beffen in d'r ongewassen derde oksel? Je weet niet wat de toekomst brengt, mij geleid des Heeren Wil, maar daar hoop ik toch alsnog voor gespaard te blijven. Aan de andere kant, als ze aandringen ga je misschien toch nog overstag, vooral als het een flinke kluit oplevert en dan denk ik toch wel aan een bedrag van zes cijfers voor de komma. Ik ben een ontzettend mee gaand tiepe voor wie mij kennen. Zo plooibaar en kneedbaar ook. Ik schrijf niet met weezin, doch met grote vreugde. Soms zit ik zelfs hardop te schateren en snelt mijn echtgenote toe, die denkt aan een attaque of een aanval van tijdelijke waanzin.

Kan ik er wat aan doen dat ik de leukste thuis ben? Daar zal je mee geboren worden! Ik schrijf om dat ik dit alles niet verloren wil laten gaan. Net als Klaverblad. Is er een nobeler motief? Neen, neen en nogmaals neen! Het leven is veel slimmer dan de dood. En daarom vermeld ik al die mensen met naam en toe naam, want voor wie ik lief heb wil ik heten en wel bij name en anders maar liever niet, dan geef ik het estafette stokje moeite loos door aan een Anonimicus zoals Dunya van Veen, waar ik toch echt geen been in zie.

Soms levert dat allemaal ergernis op en bedreigingen door stijle calvinisten met justitie, maar ik ga door tot aan het gaatje en of dat van voren of van achteren zit zal me toch gauw een worst wezen.

Ik ben bij voorbeeld al van af het begin vierkant voor het feminisme. Ik houd van dominante vrouw en mannen, van die ontzettend boeiende tiepes die op natuurlijke wijze na vier minuten met hun verdragend stemgeluid reeds het heft in eigen handen nemen en de touwtjes strak in handen houden. Het klappen van de zweep aan den lijve kennen en dat kunnen overbrengen, anders heb ik er nog geen reet aan wat mijn exclusieve habit betreft. Tiepes die letterlijk en figuurlijk initiatieven nemen, lasso werpen, insnoeren en

vast gespen die hap en blijven we liggen, moet je maar zien wat er van komt, want voor dat losse in de omgang heb ik toch zo'n minachting. Enig decorum is ge wenst. Dwang ook. Knijpen tot ze piepen is verder mijn devies. Niet dat elke echtvereniging of vrije relatie gelijk een sadomasochisties bordeel hoeft te worden in alle opzichten, zo lang het 't ideaal beeld maar benadert is het mij al lang goed. Een echte man wil door een vrouw ook wel eens stevig doorgeneukt worden. Het leven met een vrouw moet namelijk spannend blijven en licht kinky, anders stap ik af en pak ik de laatste Sudoku.

Er zijn Meesters en slaven, Meesteressen en slavinnen met een hoofd letter M en S. De raggende mannen ook, die horen er echt bij en Vuile Mong en de vieze gasten. Een bont gezelschap. Zo zit de wereld in elkaar. Het is raggen of geragd, knijpen of geknepen worden, dat is the question

© augustus 2014, fredvanderwal, BasicPublishing.nl